

slutte med at udtale et Ønske om, at denne Samling ikke maa gaa til Ende, uden at man er enedes om et positivt Resultat i denne Sag. Jeg tror, det er uheldigt at skabe Forhaabninger, som kun kunne blive Illusioner, og jeg tror ikke, at denne Sag vilde have Gavn af at komme ud i Agitationens Tjeneste og blive benyttet der. Det gaar ofte saaledes i Agitationen, at den, der byder højest, bliver bedst hørt (H. Jensen: Det ved det ærede Medlem nok af egen Erfaring). Ja, jeg har af egen Erfaring ofte hørt det ærede Medlem byde over. Jeg siger derfor til mine Kolleger i Salen: Vi skulle ikke lade os skræmme af de Røster, som have lydt mod Forslaget, men se at komme til en praktisk Ordning af denne Sag. Landbotommisjonen har efter min Mening anvist en fremkommelig Vej, og jeg er det ærede Medlem fra Bælum taknemmelig for det Standpunkt, han har indtaget, og jeg haaber, han vil faa Lykke til at gennemføre Sagen paa en heldig Maade. Med disse Ord skal jeg anbefale denne Sags videre Fremme.

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgsreds): Allerførst skal jeg gøre en Bemærkning om det statistiske Værk, som findes midt i Landbotommisjonens Betænkning, idet jeg har faaet en Følelse af, at et enkelt Medlem har misforstaaet det i Jorgaars. Det synes, at det ærede Medlem har faaet den Opfattelse, at det er vedkommende Statistikers Skyld, at dette Arbejde ikke er blevet bedre. Jeg tror nu, at hvem der end var kommet til at gøre dette Arbejde, var det ikke blevet bedre, og det af den Grund, som den ærede sidste Taler nævnedes, at de udsendte Spørgsmaal havde været uklare, og at Svarene derfor ogsaa maatte blive uklare. Det statistiske Materiale har altsaa været mangelfuldt. Det er Grunden til det utilfredsstillende ved Arbejdet og ikke den, at vedkommende Statistiker skulde have været mindre dygtig, end en anden Statistiker mulig kunde have været. Jeg tror ikke, at han har været udhygtig, tværtimod, jeg har hørt det stil modfatte.

Ødet jeg nu har Ordet for anden Gang er det selvfølgelig ikke min Sag at imødegaa alt, hvad der er blevet udtalt til mig personlig. For Størstedelen skal jeg lade alt det ligge, og det skal kun blive min ærede Sidemand, jeg skal osre en lidt mere indgaaende Opmærksomhed. Jeg har dog først et Par Ord at sige til den ærede Minister. Vi hørte jo en ikke faa kort Tale af Landbrugsministeren i Gaar. Naar jeg ser paa denne Tale i det store og hele, mener jeg, jeg har Grund til at sige Ministeren Tak

for hans Udtalelser, fordi det af dem synes at fremgaa, at vi kunne vente Ministerens gode Medvirkning til Sagens Gennemførelse. Det blev af Ministeren et Par Gange gentaget, at Lodbernes Størelse, de Benge, Statsklassen skulde sætte i Gjendommene, den lille Kapital, Andragerne skulde komme med, og den aarlige Øvelse var Ting, man kunde forhandle om, og for saa vidt jeg tør lægge den Betydning i disse Udtalelser, at Ministeren vil rætte en imødekommende Haand til det eventuelle Udvælg, som skal arbejde paa denne Sag, og siden ogsaa vil lægge et Lod i Vægtstaaalen i det andet Ting til Fordel for, hvad vi her blive enige om, synes jeg, at foreløbig har denne Sag lyse Udsigter. Naar jeg altsaa, som jeg før bemærkede, ser i det hele og store paa Sagen, vil jeg bringe Ministeren min oprigtige Tak. Derimod er der enkelte mindre Ting, som jeg ikke vil takke Ministeren for. Det er for de smaa Gibe, han for øvrigt i al Velvillighed meddelte mig. Det første var, at han rettede en Behrejdelse mod Kommissionens Medlemmer — og jeg synes nok, at den specielt var adresseret til mig, idet det var mig, der personlig blev omtalt i samme Aanddrag — fordi vi ikke havde brugt disse fire Maanedere til at paavirke Arbejderne ude omkring i Landet, hvis Tillid, han mente, vi maatte have. Paa denne Bemærkning vil jeg svare: Hvor vidt der er nogle af Kommissionens Medlemmer, der have Arbejdernes Tillid i Almindelighed, ved jeg ikke, men for mit Vedkommende ved jeg, at jeg i alt Fald ikke besidder de socialdemokratiske Arbejderes Tillid, i alt Fald vist kun ganske undtagelsesvis. Jeg kan saaledes oplyse, at da Socialdemokraterne en Gang for et Par Aar siden, vare samlede, var der en, endogaa en af de mest fremragende af dem, som udtalte, at en anden Folketingsmand skulde de have, og at jeg skulde væk, selv om de skulde nødes til at tage Djævelen i mit Sted. Det synes derfor, at jeg, som sagt, i det mindste ikke har deres ubetingede Tillid, idet enkelte, ja maaste endda mange af dem, have saadanne Anskuelser om mig. Ved begge de Valg, hvor jeg har staaet paa Tribunen og besjlet til Bølgernes Stemmer, have de ogsaa som Helhed stemt imod mig, om end maaste med enkelte Undtagelser. Jeg har altsaa ikke haft de organiserede Landarbejderes Tillid. Derimod tror jeg, at jeg har mange Landarbejderes Tillid, nemlig de, som staa uden for Organisationerne. Dernæst mente den højtærede Minister, at naar vi havde denne Tillid — som han altsaa troede, vi havde — skulde vi have brugt de fire Maanedere, der